

Тодор Билчев

ПЕПЕЛ ОТ ДЪГА

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на автора или на издателство gabriell-e-lit.

© Тодор Билчев, автор, 2021
© Габриела Цанева, предговор, 2021
© Габриела Цанева, художник, 2021
© Габриела Цанева, корица, 2021
© Издателство gabriell-e-lit, 2021
ISBN 978-619-7520-61-3

Тодор Билчев

ПЕПЕЛ ОТ ДЪГА

Издателство

gabriell-e-lit

София, 2021

ДА ИЗБРОДИМ ЦВЕТНИТЕ СЪНИЩА НА ДЪГАТА

Отново чета ръкопис на Тодор Билчев, неговата седемнадесета стихосбирка със заглавие „Пепел от дъга“.

Каква може да бъде пепелта от дъгата?!

Цветен дъжд, полъх на вятър, плясък на птичи криле?! Каква може да бъде пепелта на неуловимото?! Пепелта на красотата?! На противоречието?!

Погледът ми бързо пробяга по развиващите се страници... За да намеря отговор в последното стихотворение – „Капчици любов“:

*Стих на капчици се тие.
Сякаш руйно вино туй е.
Огън през кръвта изтича.
Цял със светлина се кичиш.*

*А душата ти полита.
В звездните простори скита.
Стих на капчици се тие.
В капката любов се крие.*

Не мога да не споделя усещането за свобода, което струи от цялата стихосбирка.

Тодор Билчев винаги е умеел да пише стихотворения – да създава стройно стихосложение, с интересни, нестандартни рими, но в „Пепел от дъга“ той постига нещо повече – чистият дух на поезията, онова, неуловимото, което прави нанизът от думи Изкуство.

С оная звукова симфония в стихотворението „Пепел от дъга“, дало заглавието си на книгата, която ни напомня Ботев и рисува картината на един природен миг:

*Дъждът проблесна и в светкавица се скри.
След тях, че идват, силен гръм оповести.
Листец потрепна, духна вятър и... вали.
Отново с бурята останахме сами.*

С онова тягостно чувство на вечност, на обреченост, с която рисува картината на духовния смут:

*Вей вятър есенен. Кръвта е бучки лед.
Сама сред вълци, зъзне голата душа.
Надеждата не е застанала отпред.
Да стигнеш можеш вече...само Вечността.*

Или онзи, другият смут на душата, изправена пред красотата:

*Косите ѝ черни, очите маслиненни.
По-черни от тъмното вино къпинено.
Такива очи, толкоз искрено винени,
такива коси, тъй черни, копринени,*

Композиционно, стихосбирката е изградена от три части – „Полето“, „Балканът“ и „Морето“, като завършва с кратка импресия в проза с философското заглавие „Нашето прекрасно нищо“. Както и други негови поетични книги, „Пепел от дъга“ е своеобразен дневник на твореца, в който всяко стихотворение е датирано, дори нещо повече – посочени са точният час и мястото на написването му. И това дава допълнителна връзка между автор и читател – ние тръгваме заедно по пътеките на нашето духовно единение. За да избродим цветните сънища на полето? За да изживеем и преболим една нова любов в балкана? За да усетим живителната ласка на стихията море?

Не, не само това... Тук във всеки стих тупти любовта – понякога носталгично, понякога иронично, любовта властва в различните си форми. Любовта към Нея, Жената, любовта към него, Ближния, любовта към Мига, към Виното, към Природата, към лудостта на живота.

Не за първи път пиша, че поезията на Тодор Билчев е изтъкана от противоборството на патоса и сатирата, от умението му да се възхищава и надсмива едновременно. И това превръща наглед ежедневни факти, чувства и проблеми във философско-естетически категории, този дуализъм на творческата експресия чертае една интересна картина на лирически търсения и отговори.

Да пожелаем добър път на книгата и нейния автор към читателите!

д-р Габриела Цанева, редактор и издател

БЛАГОУХАННО ПЪСТРИЯТ БУКЕТ НА ВЕЧНИЯ ТВОРЕЦ

ПОЛЕТО, БАЛКАНЪТ, МОРЕТО – три феномена природни с вечното име БЪЛГАРИЯ.

БЯЛО, ЗЕЛЕНО, ЧЕРВЕНО – три символа красни. А само една е БЪЛГАРИЯ.

И пепел по тях. Не! Сребърен прах от Лунни пътеки и ярко блестящи звезди.

А па'тина златна блести по дъгата, изпаднала нежно на човек от сърцето.

Да. Точно човекът. Сърцето. Душата. Духът.

Може ли някой да ги замести? Не. И не трябва. Защото те вече творят.

Само те могат това и, като такива, сега отново застават пред вас.

И слиза човек на земята по Лунни пътеки. Катери после върхове духовни в планините. В морето се топи да си измий сълзите.

И същият е Той. И все е Този.

В полето, в Балкана, сред морето.

Творящият човек такъв е вечно. А ето го сега и тук пред вас.

И стъпил на морето в синята кана, измил нозе със росно биле, от Шипка дърпа Той въжето на небесната камбана – родината и цял светът да може да го чуе.

Той знае всичко. И ти казва всичко.тъй както искаме и трябва то да бъде.

А ти, читателю, единствен вече имаш право да отбереш най-хубавите цветенца от духовната градина на неговия дом и да сътвориш от тях ухайния букет на Вечния Творец, с който да окичиш душата на човека.

Ето, той те чака да му го поднесеш.

И то като Полето, Балканът и Морето – тези три раздела, които определих за моята книга, разпределяйки ги така не по някакъв модерно-авангарден принцип, а по най-обикновеното им топографско произхождение – от полето, в Балкана, на морето. Да, именно там писах моите стихове и, когато ги четете вие неминуемо ще усетите това – дъха на росните поля, непревземаемата гордост на родния Балкан, воллната широта и свободния Дух на Българското Черноморие. Четете, любими и вдъхвайте – Полето, Балкана, Морето. Всеки, от който дъх си хареса, да приюти го, нека, и в своето сърце. Напред към благуханието на неповторимата ни родна БЪЛГАРИЯ.

19.11.2020 г. 23.23 ч.

Русе

Тодор Билчев

ΠΟΛΕΤΟ

ЗА БЛЯСЪКА НА ПРЯСНОТО СЕНО

Не, днешните млади не знаят що е то
да спиш върху прясно окосено сено!
Рояк звезди над тебе дивно да блестят.
Със тях в душите си човеците да спят.

Каручката да плува бавно към нощта.
А в нея да будува твоята душа.
И вред, по пътя, гдето светлина съзре,
сърцето, в кръв обляно, за любов зове.

Така, щастлив, във бащината къща си.
А със горещ език огнището мълви,
че няма на земята по-прекрасен кът,
във който щастие и детство тъй блестят!...

22.06.2020 г. 19.33 ч.

Русе

С ПРАЗНОТО СЪРЦЕ НА ЛЮБОВТА

Мойте любови са тъжни.
Мойте любови са яростни.
Сякаш за миг си окръжност.
После патрони си, халостни.

Сякаш за миг си надежда.
Злобен пират във морето.
Сякаш си лунена прежда,
дето запридат в сърцето.

Всичко си ти. И си нищо.
Със отпадъци пълен кашон.
Ручейче чисто, лъчисто.

Мълния ярка в небето.
На любовта празния дом.
С празно, във него, сърцето.

*4.07.2020 г. 21.59 ч. - 10.07.2020 г. 15.47 ч.
Обретеник - Русе*

НА ПРЪСТИ ЛУДОТО КРЪЩЕНИЕ

Пристъпва лудият на пръсти
и във душата си се кръсти.
За него Бог и Господ няма.
Не знае той баща, ни мама.

Затуй е яростна душата
и в клетката Духът се мята.
Ще стъпва с пръсти дотогава,
душа догдето се изправи.

Дали той този шанс ще има
или ще свърши кат мнозина –
с душа, прекръстена на пръсти,
пред Бог да се изправи, КРЪСТЕН?!...

9.07.2020 г. 19.09 ч.

Русе

СЛОВА ОТ ДУМИ В СВЯТ КРЕЩАЩ

От Слово този свят сътворен,
до днес чрез Словото е оцелял.
От думи и слова изграден,
той тъй и днес пред нас присъства цял.

Свят вечен от думи и слова.
Във свят на думите живеем ний.
Но думите дали са това,
що трябва словото ни да развий?

Или в псувни и спор махленски
най-светлия си Божи дар хабим?
С език цветущ и тъй нашенски,
без съвест тези ценности рушим?

Че дар са думите за слово,
което да изгражда и твори.
А не като парче олово,
със труд създаденото да руши.

След тях не бягай да ги гониш,
използвайки ги за оръжие.
Пред тях излез ти, да ги водиш
към ореолното окръжие.

Но не като венец от думи
изплитай този ореол блестящ.
Бъди и след тях със трезвен ум –
Човекът-Слово в този свят крещящ!...

16.07.2020 г. 9.45 ч.

Русе

НЕБЕСНИТЕ ОЧИ НА ЛЮБОВТА

Аз из пътя скромно си вървах и минах
на живота по трънливите пътеки.
И раздавах само, нищичко не взимах.
Никого не мразих, а обичах всеки.

Днес стоя и чакам, на брега изправен,
някоя вълна зелена да ме вземе.
Този свят от чакане е, май, направен.
И от нужда, що се всеки миг въземва.

Хората към Бог се всеки ден възкачват.
И неспиращо към тях се Той смаява.
А, докато тъй си слизат и изкачват,
вземе някъде и любовта изгрява. -

Гълъб да нахрани със зърна овесни.
Ти да ме целунеш със очи небесни...

*16.07.2020 г. 9.55 ч.
Русе*

ЛЮБОВ ПОД МИГЛИТЕ ВАЛИ

Сякаш тъмно къпиново вино
плисва нощта на лицето в деня.
Той по лунна пътека замина.
Със тебе сами сме двама сега.

Само ти в своя поглед копринен,
нежен приют за несретна любов,
можеш и със гласа си невинен
да приласкаеш надежда и зов.

А, когато под твоите мигли
ме срещне в дантели с цвят на кобалт
любовта и оттам ми намигне,
всички неволи отиват да спят.

Със тебе сме двама. Тук и сега.
От миглите ти вали любовта.

*16.07.2020 г. 15.17 ч.
Русе*

ПАК НА ЗЕМЯТА ПОЕТ

Още щом полепне зората
по миглите сънни в лицата,
и портокалов изгрев блести,
знай, е тук любовта, но мълчи.

И изгрява във лик на жена
този ден, назован красота.
Вред на любов само ухае.
С радост човек смело мечтае.

В поглед кобалтов цял потопен,
с обич минаваш ти този ден.
Няма я тук вече тъгата.
Със име зоват я мечтата.

От любовта, едничка, обзет,
идвам пак на земята, поет.

16.07.2020 г. 15.19 ч.
Русе

ЗАВРЪЩАНЕ ЛЮБОВ

Когато нощем, стенеща от студ, луната
от звезден прах заприда лицето на деня
и блесва като огнен лъч във синевата
една, в Безкрая, изгубена от път искра,

а ти, загледан във разцъфтялото дърво,
не ще дочуеш звук на стародавна лира,
или, отбруленото, да зашуми листо,
откъснато от върховете на Всемира,

тогава, знай, че в световите няма сила,
от любовта, която да е по-могъща.
И щом в сърцето ти веднъж гнездо е свила,
където и да е, тя все ще се завръща.

*20.07.2020 г. 23.23 ч. Илинден
Русе*

ИЗЧЕЗВАЩ ПОЯВИЛ СЕ ВИД

Бездарниците често си приписват
за дарби, дарбите на друг.
И с мазния си подпис се подписват
тъй, сякаш го забили с чук.

И в шумните овации разтапят
излишните си мазнини.
В морето от поклони те се стапят.
Изчезват...Щом не са били...

*21.07.2020 г. 12.55 ч.
Русе*

УМИРАЩО РОДЕНАТА ЛЮБОВ

Аз още чакам хубавите дни,
които все ни обещавах.
Епохата ни, знам, не ни срази.
И в бой сърцата се каляваха.

Но пазя дълго влажни спомени
за удари под кръста кървави.
Очи на залез, който ме рани.
кога към изгрев тръгна да върви.

Латерна, пееща в миньорен тон,
и искаща с любов да ме дари.
А любовта ми, необязден кон,
изгаряща, и мен изпепели.

Насред полето днес, изсъхнал клен,
на който вятърът гърба превеи,
аз още чакам онзи светъл ден,
кога, кат мен, ще ме обичаш ти.

И тичам все да търся любовта.
От бяг безумен сърце не спирам.
А тя роди се, когато умря...
И аз от любов...взех да умирам...

*22.07.2020 г. 14.09 ч.
Русе*

НАЙ-БЪЛГАРСКАТА РЕКА НА ВЕЧНОСТТА

Дунавът влачи през тъмни усои
спомен от битки, съдби на герои.
Кораб с история, лица с имена.
Смъртни родени. Живи за Вечността.

Тук се преплитат любов и омраза.
Страсти греховни, със що ни наказва
Господ, вземат и тук пред друг преднина.
Сменя се тъмнината от светлина.

Изгреви пламват и залези гаснат.
Тука мечтите единствено раснат.
Идва Отгоре, тече към Вечността.
Най-българската, тази, наша река.

*24.07.2020 г. 0.09 ч.
Русе*

ПЕНСИОНИРАНЕ - ЗАСТИНАЛИЯТ ВИК ВЪВ ВЕЧНОСТТА

Животът ми за миг забави ход.
И както галпорише в света,
превърна се сега в архивен фонд,
застинал сам така във Вечността.

И само в листи, букви и слова
един живот обърна се за миг.
Нима това била е Вечността –
да стане лист човешкият ни вик?!...

26.07.2020 г. 5.35 ч.
Обретеник

С ДЪХ НА ЗРЕЛИ СМОКИНИ

Узря смокинята и в мене вече.
А сокът ѝ в душата ми потече.
В преследването яростно на дните,
съдбата ѝ до моя дом долитна.

И стекоха се ласки по стеблото.
Луната песен свирна от листото
на зрялата смокиня във душата.
Преля на щастието и вълната..

Хорце потропват сочните смокини.
Сега са сякаш те като пингвини,
на полюса сред снежната позлата,
очичките си вперили в луната.

И бавно във душата се въззема
мелодията неосъществена
на тихия копнеж по богините,
узрял в сладкия дъх на смокините.

27.07.2020 г. 9.25 ч.

Русе

БАЛКАНЪТ

ДО ЛЮБОВТА ПРЕЗ ВЪРХОВЕ ИЗМАМНИ

На К.

Една жена на пръсти се разходи
в душата ми, за ласки закопняла.
И виждам я как като скитник броди
сред мъката, в сърцето ми преляла.

Разчепква с меки пръстчета душата.
Преде от облачната ѝ къделя.
Вретеното в ръката на жената
е кръст, довел Възкръсната Неделя.

На тънки нишки преждата се точи.
Валят по тялото снежинки бели.
С ръцете си тя върхове ми сочи,
които, заедно със мен, катери.

Омесва бавно тялото с душата.
Със пръстчета копринени ме гали.
А по-прекрасно нещо на земята
от туй блаженство има ли?... Едва ли!...

И стигаме до онзи миг, когато
душата с тялото в едно се сливат.
Изпълнено с възторг, сърцето свято,
пътеки нови, слънчеви открива.

Ний тръгваме по тях със нея двама.
Вървим, докато силите ни стигат.
Не ражда никоя любов измама,
до нея щом през върхове достигат.

4.08.2020 г. 15.15 ч.

Баня – Санаториум на ВМА /БСВМА/

НЕБЕ НА ЗЕМЯТА

Проблесна за сбогом, увисна с рогата,
зора, закачена за клон на върбата.
Ликът ѝ търкулна се мъртъв в реката.
А новият ден освети пак земята.

От клон си издялка диригентска палка
високата бука, върбичката малка.
На птичия хор диригенти във парка
те станаха и със изящна писалка

в зеления лист на гората подреждат
вълшебните звуци – човешка надежда,
с мелодии дивни от слънчева прежда
те правят земята небе да изглежда.

*5.08.2020 г. 6.07 ч.
БСВМА*

НА ЛОЗЯТА ГОРДОСТ СВЯТА

Там, под медените жици,
сред ресилите лозници,
със отворени зеници
литна детство като птица.

Кацна в лозето на дядо.
Шарена торба извади.
А от нея, луди-млади,
спомени горят на клади.

Рой зърна, като звездици,
наспорила е лозница.
Кехлибарна огърлица –
дар за тази хубавица.

Вред, где видиш ти, зърната,
блеснали от светлината,
знаеш, че са на лозата –
майчицата тяхна свята.

Чак до есен плодовита
тя сред мълнии се скита,
но отгледа, без да пита,
тез деца, с душа разбита.

Помни тя как от ресата,
древни, си роди децата.
Слънцето от небесата
даде сила на зърната.

Днеска с радост във душата
гледа тя как във мазата
грей на виното искрата –
гордост свята от лозята.

5.08.2020 г. 15.53 ч.

БСВМА

*Днес след обяд от 15 ч. тук вали обилен дъжд, стъмни
се и пиша на осветление.*

КОПНЕЖ НА ДУША ЗАМЕЧТАНА

Косите ѝ черни, очите маслиненни.
По-черни от тъмното вино къпинено.
Такива очи, толкоз искрено винени,
такива коси, тъй черни, но копринени,

аз никога, никъде, не можах, не видях.
За такива очи и коси само мечтах.
Но, ето че днеска, слисан, пред тях аз стоях.
За тези очи и коси, с трепет, закопнях.

И само копнеж във душата ми остана.
Една тъмна, дълбока бразда изорана.
Но и винено-черна къпинена рана.
Надежда и вопъл на душа замечтана.

*6.08.2020 г. 7.49 ч. – Преображение Господне
БСВМА*

ДА БЪДЕ ВЕЧНО ДЕН

Бавно просветлява
идващият ден.
Огън и жарава
лумват пак във мен.

Мракът си отиде.
Само светлина
вред пред мен се види.
Щастие, ела!

Слънцето припича.
А пък любовта,
виж я, как наднича
зад него сега.

Всичко светлина е.
Даже топлина.
Вред денят витае.
Ала... докога?!...

7.08.2020 г. 4.33 ч.

БСВМА

Днес разгромиха палатковите лагери в София – Орлов мост и Министерски съвет, и Пловдив, Варна, Ст. Загора.

ПЕПЕЛ ОТ ДЪГА

Дъждът проблесна и в светкавица се скри.
След тях, че идват, силен гръм оповести.
Листец потрепна, духна вятър и... вали.
Отново с бурята останахме сами.

В живота преживяхме бури не една.
И всичко почваше и свършваше така.
С една светкавица, със гръм и със дъжда.
Но грейваше понякога, след тях, дъга.

А пъстрата дъга разпали любовта
към падащия дъжд във моята душа.
Макар в душата ми дъга да не изгря,
от нейната искра в мен всичко изгоря.

7.08.2020 г. 17.17 ч.

БСВМА

Днес след обяд вали пороен дъжд

ПРАШИНКАТА ЛЮБОВ

Дъждът вали, вали, вали.
Тела измокря. И души.
Прониква в нашите мечти.
Навсякъде е дъжд, нали?

Една прашилка в мен се скри.
От мокрото се тя бои.
Прашинката, това си ти,
попила в моите очи.

7.08.2020 г. 20.21 ч.
БСВМА

УТРО В СЪННАТА ГОРА

Копривата със нежния бръшлян
целуват се със поглед замечтан.
Горчив пелин с магарешки бодил
под ясена подскачат във кадрил.

Гората цяла с жълт камшик свисти.
До него с листи бял равнец шуми.
А ягодата дива сред гората,
кралицата е на красотата.

Глухарчето със жълт фенер блести
край горските, зелените тревы.
Синчец, минзухари, кокичета –
най-много ги всички обичате.

Ухай на мащерка, кантарион.
С тревы омайни милион
гората винаги богата е.
Със тях най-дивна на земята е.

Една мушичка трепва със крилца
на мурата под росните листа.
Очи отваря троскот под дъба,
на слънцето да види пак лъча.

А охлюв забързан от тревата
достига чак върха на върбата.
Пък мъничките мравчици сега
сами събират дребнички зрънца.

Изплита мрежа паякът сторък,
увиснал на къпиновия стрък.
На ранобудната мушичка в миг
долавя той сподавения вик.

Под горската малина, пък, щурче
извади лък от скрито чекмедже.
По струните със него заигра.
Разпя щурецът цялата гора.

И еква в песен горският простор,
огласян от божествен птичи хор.
Трепти във звуци цялата земя.
Добре дошли във сънната гора!...

11.08.2020 г. 17.07 ч.
БСВМА

КЪМ ПОСЛЕДНАТА ГАРА В СЪРЦЕТО

Колко ли гари по пътя ми минаха.
И колко спирки, без да спирам, отминах.
Към последна винаги всеки пътува.
Друга за него затуй не съществува.

Нищо, последна, някой път, че е първа.
А и средната, даже, че се отърва.
Тя всяка гара е последна тогава –
при нея, когато сърцето остава.

*13.08.2020 г. 16.15 ч.
гара Две могили, Русенско*

НА ВИНОТО БЕЗКРАЯ

Прошари зърното зеления си цвят.
И лозето ми заприлича на дъга.
Сега тук сякаш целият ни шарен свят
събрал се бе за най-голяма веселба.

Със мигове цвета си зърното мени.
И във сок рубинен вредом се излива.
Потичат към Безкрая винени реки.
Тече ли вино, земята ще е жива!

16.08.2020 г. 11.11 ч.

Обретеник

17.08.2020 г. 15.15 ч.

Русе

НА ЛОЗАТА БРЕГЪТ ПОДИР БУРИТЕ

Стои лозата край морето още,
брега със гроздовете разкрасила.
Но слънцето залязва вече. Нощ е.
Света с омайно вино е опила.

Но ти не идваш в залива ни вече.
Солените вълни за теб говорят.
Как вечната любов през тях изтече.
И как да се завърнеш още молят.

Аз твоите слова любовни чувам
на гларусите в писъците жални.
Да те обичам, все, не се страхувам.
Дори нозете ти да бъдат кални.

Една сълза в очите ти ще може
да изчисти от Вселената калта.
И цвете във сърцето ти да сложи –
гостуващ странник в дома на любовта.

Тъй както край морето е лозата
опазила грозде и вино сега,
и ние, тя знае, как във душата
ще стигнем от бурите в нас до брега.

26.08.2020 г. 16.59 ч.

Русе

MOPETO

ЗАВРЪЩАНЕ ПО ЛУННАТА ПЪТЕКА

Морето – калайдисана тепсия,
в която ти не можеш да се скриеш.
Но, ето, блесва Лунната пътека
и вече се катериш там полека.

Със миди и рапани във душата,
със яростния порив на вълната
преплуваш ти морето в себе,
от звездната хармония обсебен.

Една жена, с едно детенце само,
висят сега на мъжкото ти рамо.
Не могат бързо като теб да крачат
и Лунните пътеки да изкачват.

Че слели са се здраво със земята.
За полет още малки са крилата.
Но нежно от морето те ти махат.
И да се върнеш да ги вземеш чакат.

1.09.2020 г. 21.21 ч.

Св. Св. Константин и Елена

8.09.2020 г. 5.15 ч.

Русе

БЕЗЗВУЧНИТЕ БЕЗДНИ НА ВЕЧНОСТТА

*Сърцето, морето, небето –
три думи, три гатанки тайни.
Небето, морето, сърцето –
три бездни, три свята безкрайни.*

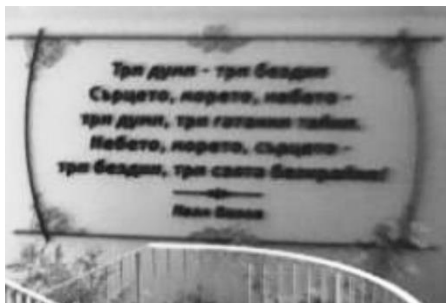
Ив. Вазов

Светлината, луната, душата –
три тъй светли слова, но различни.
Душата, луната, светлината –
три свята без край и безгранични.

Светлина, луна и душа –
като слънце трите слова.
Душа, луна и светлина –
бездни без звук във Вечността.

19.09.2020 г. 14.15 ч.

*Св. Св. Константин и Елена, пред ресторанта Златните
рибки със сребърното дърво в близост до Кораба,
където са изписани и словата на Вазов*

плочата пред ресторанта

ДУХЪТ, ДУШАТА МИ ИЗПЛАКАЛ

В очакване голямо всичко мина.
В очакване да те очакват. Тебе.
Но само ти очакваше мнозина.
Очакването ти нечакано бе.

Със слънцето сбогувам се, с морето.
Очаквано довиждане им казвам.
Да чакат ме и догодина, гдето
ще дойда приказки да им разказвам.

Дали и как съм щастieto пипнал.
И най съм неочаквано дочакал.
Духът ми, кой от мене беше литнал,
да дойде пак, душата ми изплакал.

22.09.2020 г. 7.07 ч.
СБР „Термал“

МОРЕ ОБИЧАЩО ПРЕЛЯЛО

Морето е навъсен старец, сприхав,
наметнал дрехата на делник, сива.
От студ вълните му пенливи кихат.
А той със облаците се завива.

В притихнал кръсък гларусите молят
със миг да удължи деня небето.
Та тъй да могат с още лъч на воля
да полетят с морето във сърцето.

Прашинки светлина септември сбира.
И топлинка за зимата зловеща.
Опъва струните на нежна лира.
С гореща песен злите хали среща.

Космати водорасли пък морето
на тъмна бездна карат да прилича.
Отваря се за светлина небето
и в златни песъчинки ги облича.

Блестят чадърите със цветовете
на пъстроцветната дъга небесна.
Набързо духната от ветровете,
тя свети вече със дъха на песен,

която сетивата ми подемат
и грижи всякакви след туй бледнеят.
Угасналите чувства се въземат.
А устните ми бодра песен пеят.

И ставам по-добър и мил, и нежен.
Скръбта далеч от мен е отлетяла.
Морето пак другар е неизбежен,
в душата ми обичащо преляло.

29.09.2020 г. 13.13 ч.

Русе

ПЕРСПЕКТИВИ

Със лапи котешки пристъпва времето,
невидими следи по нас оставило.
Изсъхва бавно на живота семето,
което да расте е май забравило.

Вей вятър есенен. Кръвта е бучки лед.
Сама сред вълци, зъзне голата душа.
Надеждата не е застанала отпред.
Да стигнеш можеш вече...само Вечността.

*5.10.2020 г. 13.33 ч.
Русе*

НА ВЪЛНИТЕ ЗА СТРАСТИТЕ

Солени песъчинки в бяла пяна
изправят гръд срещу скала гранитна.
Скалата от вълната е обляна,
но друга върху нея пак политна.

Така с вълна подир вълна, солена,
морето сушата си отвоюва.
Макар и твърда, тя е победена.
Вълната победителка отплува.

Тъй страстите изяждат ни телата.
Като вълните върху им връхлитат.
Остава ни, единствена, душата.
И вярата, че тя оттук отлита.

*5.10.2020 г. 14.17 ч.
Русе*

ШЕПОТ ОТ БРАНИ ЛОЗНИЦИ

С тъга шумят обраните лозници.
Разтворените гроздови зеници
са пълни със рубинени сълзици –
откъснати зърна от броеници.

Но бавно от сърцето се повдига
една любов. И, както чучулига,
тя над земята шумно се издига.
На виното до устните достига.

И пред смаяния свят със плам вести
за винените изгарящи искри
и за болката, с която ще крещи:
„Жени и вино!... И вино!...И жени!...“

7.10.2020 г. 11.33 ч.

Русе – Кооперативен пазар

ЗА СЛОВАТА В НЕБЕСАТА

Изваяни от горест, прощалните слова
не раждат блясък в душите. Нито светлина.
Те само мигновено лумват. Като искра.
Потича блясъкът в душата. Като тъга.

За сбогом винаги отвън словата идат.
И в теб се оглеждат. Преди да си отидат.
А щом и други светлината в тебе видят,
словата ти до небесата вече стигат.

22.10.2020 г. 14.15 ч.

Русе

ПО МАЙКА ИЗГОРА

Ех, майките майките,
само те ни обичат.
На Ада сред мъките
името ни изричат.

Мъка и радост е, знай,
майка да имаш в света.
Само че вечно не трай
никоя, тук, красота.

Както те ни обичат,
тъй да ги любим и ний.
Нека “майко!” да срича,
който за нея гори.

*25.10.2020 г. 6.57 ч. /ново време/;
7.57 ч. /старо време/ - днес обърнаха времето
... и в... Обретеник*

ЗА МАЙЧИНИТЕ СКРИЛИ СЕ СЪЛЗИ

Ех, майките ни, майките, горките,
единствени ни светят те във дните.
И сълзите в душите ни измиват,
със своите, за нас като проливат.

Във тежка горест, с яростна надежда
душата ни за пред света подреждат.
Те наште скърби в себе утаяват
и обич да ни дават не престават.

А щом притихнат в дните, уморени,
със тях не искат да сме задължени.
Но ред е да избършем ний сълзите –
за нас пролети...и от нас укрити...

26.10.2020 г. 6.53 ч.

Русе

ЗИМНИЯТ СЪН НА ЗЕМЯТА

Сред лепкава кал и недоживени мечти,
във студ, земята отново си ляга да спи.
Далече остават на лятото ласките.
И на пъстрата есен, шарени, краските.

Сърцето е вкаменила се буца от пръст.
А пък земята – черен, за разпятие кръст.
Но топла и нежна, без плода си, земята,
под снежен юрган, сънува си свободата.

7.11.2020 г. 10.57 ч.

Обретеник

СВЕТЛИНА ОТ МРАК

И все, и по-рано, и все, и по-рано
започва да мръква, започва да мръква.
И с линия дебела е подчертано,
смъртта, гдето бавно към нас се промъква.

И все, и по-късно, и все, и по-късно
започва да съмва, започва да съмва.
В сърцето е чисто. В душата е мръсно.
От болка Духът ти се гръмва... Се гръмва.

И все, и по-късно, и все, и по-рано
започва да съмва, започва да мръква.
Небето е синьо одеало раздрано.
Дали светлина се от мрака измъква?!...

8.11.2020 г. 17.17 ч.

Русе

ЗА ЛУННАТА ПЪТЕКА ВЪВ ЧОВКА

Дълбае с тънка струна времето.
И не, не може никой да го спре.
Не никне без водичка семето.
Закон за всеки миг измислен е.

И крачи сам човек във този свят
сред мълниите на живота-стон.
На смях през сълзи той е най-богат.
А красотата негов е амвон.

И веят ветрове, и слънце грей.
Съдбата, необяздено жребче,
на времето на клона се люлей
и литва като рошаво врабче...

За кацане пътеки скъсани –
ръкави на плашило във бостан –
на облаци под вежди свъсени
развяват се нататък и насам.

И само Лунната пътека там,
единствена, в душите ни стои.
И както лъч на звездния екран –
в човека и във Вечността блести.

*11.11.2020 г. 0.23 ч.
Русе*

ЕСЕННО СЕЛО

Първите петли са вече пропели.
Цветни хризантеми нацъфтели.
Сякаш есенни слънца изгрели,
жълти минзухари заблестели.

Вече легнала да си почива,
със мъгли земята се завива.
Кацнал на върха на синя слива,
черен кос се на света присмива.

Пъстрият кълвач с прецизност точна
есенно прочистване започна.
Божи син, заченат непорочно,
за разпятие дошъл нарочно.

Днес поантата ми тука диша.
Че със клонче от върба я пиша.
И във пълна чаша от въздишки,
аз сълзи от радост роня... скришом.

15.11.2020 г. 3.47 ч.

Обретеник

МАМИНАТА НАЙ-ГОЛЯМА РАДОСТ

В къщичка китна, с куче добро,
и събрано за животни сено,
ей там, сред въпроси най-малко сто,
мама ми меси за питка тесто.

Но не разпитва никого нищо.
Тежък животът. Душата чиста –
камък рубинен посред мъниста,
грейнал в усмивката ѝ лъчиста.

Вечер си ляга с моето име.
Сутрин осъмва с „Боже и Сине“.
Нейната радост – мен да ме има.
Во веки веков!...И до Амина!

*18.11.2020 г. 21.33 ч.
Русе*

НАЙ-ЗАСЛУЖЕНАТА НИ НАГРАДА

Не знам дали е наказание смъртта.
Или е награда за бягство от Ада?
И все пак е тъжно, щом някоя душа
отлитне оттука, когато е млада.

Тя млада душата. Ако стар е Духът?
Нима така на земята могат живя?
Духът със душата вечно двама летят.
Затуй само тялото се връща в пръстта.

И не наказание – награда смъртта
за тялото, което в пръст се обръща.
Но щото са вечни Духът и душата,
те тялото смъртно в награда превръщат.

И нищо, че никой такава награда
не желае никога да получава,
тя само човеку, единствен, се пада.
И той със живота си я заслужава...

19.11.2020 г. 10.51 ч.

Русе

УХАНИЕ КАТО ЗЕМЯТА

Мен целият ми влюбен ореол е цветен.
В цветя отвсъкъде е в мене любовта ми.
Тя тръгна там от онзи пъстър дом заветен.
И ще ме следва, сигурно, след вечността ми.

Че само тази обич може да ухае,
от пръст, при раждане, поела аромата.
Тя всяка друга Божа мирис е нетрайна.
Ухае само обичта...като земята!...

2.12.2020 г. 22.49 ч.

Русе – болен от вирус

РАЗПЯТИЯ ВЪВ ПОЛЕТ

*Разтвориш ли ръцете за прегръдка,
ти вече си удобен за разпятие.*

Д. Тонев - Теза

Те всички, да ги прегърнеш дето чакаха,
отдавна радваха се, че са те разпнали.
Със костеливите си ръце те махаха –
и тях за полет, уж, че бяха ги призвали.

А твоите ръце, за полет сътворени,
единствен ти, за труд усилен употреби.
Във полет искаха те да са изхабени.
Но трудещият се не биваше да лети.

И, трудейки се тъй, във полети прикован,
ти свиваше и размахваше своите ръце,
докато най-последно бе от света разбран –
всеки полет прегръдка е и...разпятие...

6.12.2020 г. 15.15 ч.

Русе - към излекуване от вируса

ГЛЪТКА НЕЗАБРАВА

Стих на глътчици се пие.
И кога си много жаден.
Болка във гърдите вие.
Ударът е безпощаден.

Стих тогава, като мехлем,
всички рани излекува.
Жаждата е със вдигнат шлем.
Болка щастие целува.

Стих на глътчици се пие.
Бавно. Сякаш за последно.
Срамна, душата се крие –
че върши нещо нередно.

Стих се пие тихо, тежко.
Само жадните го пият.
В нашто битие човешко,
лудите във стих се крият.

Но глътка по глътка, така,
жаждата се утолява.
И расне на гола земя
най-дивен цвят – забравява.

6.12.2020 г. 21.21 - 23.23 ч.
Русе - вирусът си отива

В КАПКАТА НА БОГА

Стих на капчици се пие.
Да не можеш да се скриеш.
Само гълташ звуци сладки
в мигове безумно кратки.

А в душата ти се стича
нежна струйка, кат момиче.
Стих на капчици се пие.
Бог ли в капката се крие?

7.12.2020 г. 19.19 ч.

Русе - вирусът си отива

СЧУПЕНИ ДУШИ

Плетеше мама шарени терлички,
фланели дебели и елечета.
А аз изплетох от пъстрите срички
завивки за души на човечета.

И исках всички със тях да завия.
От злоба и завист да ги избавя.
Но как със стихове зло да надвия,
когато и те четат се, забравят.

Дървета дебели дялкаше тате.
Под ръцете му те оживявах.
И слисани, двама, питахме с бате,
дали души и те притежаваха.

Аз после прописах с върбова клонка.
Исках, кат тате, дървото да живне.
Но мина край мене бяла болонка.
Върбо/вата клонка скришом ми мигна.

Така и до днеска все тъй се влача –
завивам души с клонки речупени.
А вечната ми, остана, задача –
да опазя душите от счупване.

8.12.2020 г. 16.17 ч. Студентски празник

9.12.2020 г. 10.11 ч. Света Ана

Русе – край на вируса, който си отиде

МАГИСТРАЛНО МОМИЧЕ

Тя няма дом, приятели, семейство, нищо.
Дори от любовта парите не са нейни.
И мръсна работата е, сърцето чисто.
Търговец на любов да си е чудодейно.

Единствен него Бог от храм не би изгонил.
Че нищо само той за него си не взима,
от себе си, когато сам се е прогонил
и е продал любов, която само има.

Търговец на любов – какво позорно име!
Със любовта не бива никой да търгува!
Но туй отдавна и навсякъде го има.
Любов, че уж, не се продава и купува.

А тя стои на магистралата и маха,
с надежда нещичко и днес да припечели.
С продадена любов да пълниш си стомаха,
защо ли днес мнозина биха предпочели

пред правото със честния си труд прехрана
да си изкарваш, гръб превила пред софрата?!
Но тый, отхвърляйки вековната забрана,
продавайки любов, купуваш свободата!...

Дали?! При всеки мах, че нейде там в душата
потича на Голямата любов сълзата...

*11.12.2020 г. 22.23 ч.
Обретеник*

В ГЛЪТКА СЕ ЛЮБОВ ОГЛЕЖДА

Стих на глътчици се пие.
Сякаш вино за разлъка.
Болка във гърдите вие.
Всяка глътчица е мъка.

Стих като любов се пие.
Всяка глътка е надежда
миг любов да се открие.
В глътка се любов оглежда.

Влюбен във стиха отдавна,
аз и виното обичам.
Вино и любов забавна
никога не ги отричам.

Без любов, жени и вино
този свят не би го имал.
Никому не са дължими.
Бог, доволен, все им кима.

С чаша вино във ръката,
ти ела, затуй, любима.
Влюбени, така, зората,
да я срещнем, щом я има.

*22.12.2020 г. 15.33 ч.
Русе*

КАПЧИЦИ ЛЮБОВ

Стих на капчици се пие.
Сякаш руйно вино туй е.
Огън през кръвта изтича.
Цял със светлина се кичиш.

А душата ти полита.
В звездните простори скита.
Стих на капчици се пие.
В капката любов се крие.

22.12.2020 г. 15.39 ч.

Русе

ДОБРОТА – заглавие 1982 г.

НАШЕТО ПРЕКРАСНО НИЩО - заглавие днес

(импресия)

Когато раните на мисълта ми настръхнаха от добрината на грешките.

Когато топлината на сърцето ми се вкамени от розовите снежинки на чувствата.

Когато загубих себе си и Те открих, аз не се уплаших от празнотата на крачките ти.

Защото знаех, че Те няма и не можеш да дойдеш, аз ти прощавах любовта, която убиваше, създавайки я.

И се радвах на родената болка, която твореше не-сътворимото.

Огненият език на словото целуваше зачервените бузи на слънцето, а по сърцето ми се надигаха воднистите мехури на изгарянето.

Нямаше го опиянението, което да задуши в прегръдките си изкривеното лице на страданието, затова утайката преливаше от белия съд на надеждата и заливаше с горчивия си дъх грубия килим на ежедневието.

Не искам да те загубя, защото никого си нямаш.

Не искам да ме загубиш, само защото принадлежиш на всички.

Нищо, че те няма – Остани!

Не да топлиш пръстите ми, за да изстудиш сърцето ми.

Не да ме покриваш с тялото си, за да не види луната как душата ми изтича през пръстите на слънцето.

Не да ме избавиш от себе си, като ме превърнеш в спасителя, който те погубва.

НЕ! ОСТАНИ СИ ТАКА!

Както реката, която е различна, защото тече, а е еднаква, защото я виждаме.

Както звездите, които са различни, защото са далече, а си приличат, защото светят.

Както света, който е различен, защото се променя, а е все същият, защото се променяме заедно с него.

Остани заради себе си.

Но не оставай единствено заради мене.

Защото как ще оправдаем присъствието си при тези, които не ни желаят, когато дойде часът да се обичаме и бихме ли могли да обичаме истински само от любов?

Остани да те обичам за това, че ти ще ме обичаш, защото ме обичаш, че аз те обичам.

Да се целуваме със слънцето, остани!

Да се радваме на болката, остани!

Да създаваме заедно, остани!

Но защо е нужно да оставаш?

Та нима има къде да отидеш?

Та Ти вечно била си и вечно ще бъдеш.

Ще бъдеш до мене, защото аз те видях.

Ще бъдеш в мене, защото аз те познах.

Със мене ще бъдеш, защото те разгадах.

Но може ли да се разгадае тръпката?

Ще стигне ли вдъхновението да осмисли безнадеждността на походката ти?

Ще може ли словото да изтрие белезите на мисълта, оставени върху сърцето ти?

Ще мога ли да те открия сред грешките, в които добрината ми настръхва, защото знае, че те няма и няма да дойдеш?

Само в незнанието на истината на другите съществува нашата Истина.

И нужно ли е човек да бъде излъган, за да повярва, че Истината е истинска?

Не в одяланите камъни и в построените къщи е тя, когато я носим в душите си.

Само злобата да я понасяме е достатъчна да съществуваме.

А защо се напъваме да търсим злобата да я обичаме, когато тя е в нас?

Освободете душите си, за да чуете телата си и вижте колко е прекрасно нашето НИЦО!...

1982 г. – Обретеник – написано от мен - Тодор Билчев

15.07.2020 г. 15.53 ч. – Русе – преписано от мен - Тодор Билчев

ТОДОР БИЛЧЕВ – ТВОРЧЕСКА БИОГРАФИЯ

Тодор Билчев е роден на 18.04.1956 г. в Русе, но детските и юношеските му години преминават в с. Обретеник. Завършва „Българска филология” във ВТУ „Св. Св. Кирил и Методий” през 1981 г. От 1986 г. до днес работи в Държавен архив – Русе. Издал е 74, предимно документални и исторически, книги, между които „Филип Тотю – личност, дейност, документи” – 1990; „An Eastern orthodox Community During the Tansimat (Dokuments from a Register of the Bulgarian Society in Ruse. 1860 – 1872). Източноправославната общност по време на Танзимата (Документи от регистрите на Българската община в Русе. 1860 – 1872 г.)” – Токио, 1997; „Захари Стоянов – редактор и издател” – 1999; „Иваница Ангелов Иванов – съзаклятник и банкер. Биографичен очерк.” – 2002; „Обретенският духовен хранител. 75 г. читалище “Хр. Ботев” – с. Обретеник, Русенско” – 2003; „Батин” – 2003; „Обретенският храм на просветата. 135 г. училище “П.Р.Славейков” – с. Обретеник, Русенско” – 2005; „Епископ Андрей Велички – митрополит Андрей Нюйоркски. 1928 – 1972 г.” – 2007; „Варненски и Преславски Симеон. Биография.” – 2007; „55 г. Държавен архив – Русе (юбилеен сборник).” – 2007; „Добруджа и Ньойският договор. 1917 – 1919 г.” – 2009; „Обретенският духовен храм “Света Троица”” – 2010; „Поп Дошо” – 2010; „Хранител на памет и дух. 60 г. ДА – Русе” – 2012 „Духовни спомени. Иван Коларов. Кънчо Бакалов” – 2014; „Цанка Илиева – спомен и реалност за Обретеник” – 2014; „Горно Абланово” – 2014 и др. Публикувал е над 100 научни съобщения, над 2000 научнопопулярни статии в специализирани научни издания, местни и централни вестници и списания, а също така множество стихотворения и няколко разказа във вестниците „Дунавска правда”, „Любородие”, „Златаришки пламък”, „Форум”, „Дума”, „Ретро”, „Трета възраст”, „Минаха години”, „Клуб 100”, „Златна възраст”, „Стършел”, сп. „Брод”, „Издател”, литературните сборници на русенския клон на Съюза на свободните писатели „Крайречни гласове” – 2017 г. и „Мо-

литва” – 2018 г. , алманах “Нова българска литература” – 2017 и 2018 г., антология на ССП „Графити” – 2018 г. и др. Носител на втора награда за очерк в конкурса на в. „Дунавски фар” – Русе от 13.07.1990 г. Лауреат на националната литературна награда „Светлоструй” за документалистика, връчена му на 18.05.1995 г. в с. Щръклево от поетите Йосиф Петров и Иван Цанев. Лауреат на Националния хумористичен конкурс “Вятърничави истории” - 2017 г. и 2018 г. със стихотворенията Винцето последно и Неелектронно, на Националния конкурс за християнска творба “Де е Витлеем?” – 2017 г. на Асоциацията за насърчаване на християнското художествено слово, където е удостоен с грамота за „открояваща се художествена творба” за стихотворенията му Светлина от Рая, Свята нощ и Новият Витлеем, на Шестия и Седмия международен национален конкурс за хумор и сатира „Голямата къща на мъдрите хора – Асеновград 2018 и 2019 г.” за стихотворенията "За прогонения от душите вълк" и "Разочарование" за 2018 г. и “Аб нихило ниhil фит – От нищото нищо не става”, “Смях на гарван” и “Винцето добро от Рая” за 2019 г., на Втория национален конкурс “13 черни котки” – 2018 г. за стихотворението “Котешка любов”, като целия раздел Поезия в изданията за конкурса Алманах е озаглавен със стих от неговото стихотворение – Че котка съм бил преди, подозирам и на Втория национален конкурс “Награда Лъчезар Станчев за поезия в сонет, 2019”, Вършец. Носител на Втора награда от Националния литературен конкурс “140 г. от Освобождението на България от турско робство – София 2018 г.” за книгата му “Поборникът Иваница Ангелов Иванов – писма, спомени, документи – 1863 – 1939 г.” Носител на специалната награда за цялостно участие в конкурса “”120 г. Славянско дружество” – София – 2019 г. Награден с юбилеен плакет и грамота от кмета на Община Борово д-р Иван Попов на 05.09.2009 г. „за написване историята на с. Батин и дългогодишна безкористна краеведческа дейност”. Избран за почетен гражданин на Борово на 5.09.2014 г. заради книгите му за Г. Абланово, Батин и Обретеник и във връзка с 30-годишнината от обявяването на Борово за град. Избран за почетен член на читалище „Канев – Пробуда 1924” на 30.10.2014 г. за книгата му за Г. Абланово и по повод 90-годишнината на читалището. Из-

бран за почетен член на читалище “Хр. Ботев” – с. Обретенник, Русенско на 3.09.2018 г. във връзка с 90-годишнината на читалището и за цялостния принос на Т. Билчев за културното въздигане на родното му село. През 2015 г. издава първата си стихосбирка „Есенна жътва”, на представянето на която на 30.11.2015 г. му е връчена грамота за ярко творческо присъствие от Русенския клон на Съюза на свободните писатели. От 6.01.2016 г. Т. Билчев официално е приет и вписан в сайта на Съюза на свободните писатели. През 2016 г. издава втора стихосбирка – „Празниците на Духа”, трета – „Светлина в душата ми погледна” и четвърта – „Прашинки от Безкрая”, а така също и задълбочените научни издания „Русе в стари снимки, документи и портрети” и „150 г. Русенска община – юбилейна изложба”. През 2017 г. издава документалния сборник “Старозагорски митрополит Павел. Дневници. (1919 – 1940 г.)” и стихосбирките “Тъга по Вечност ” и “С обич, Дух и тъга”, а през 2018 г. документалния сборник “Поборникът Иванци Ангелов Иванов – писма, спомени, документи (1863 - 1939)” и стихосбирките “Слепите очи на тъмнината” и “Барабанът на живота”. През 2019 г. излязоха стихосбирките му “Жажда за полет”, “Къде си Господи, когато...” и “Във вечността на Ада”, с което общият им брой стана 11, както и документалните сборници “Документални доказателства по дневниците на Старозагорския митрополит Павел (За периода 1924 – 1939 г.)” и “Документи за Ловеч и Ловешко, съхранявани във фондовете на Държавен архив – Русе.”, През 2020 г. излязоха дванадесетата му стихосбирка “Отвъд болката и красотата”, тринадесетата “В мраз криле за полет”, четирнадесетата “Календар за Вечността”, петнадесетата “Светлата троица човек” и шестнадесетата „Водопой за кръвопийци”, както и второ издание на документалната му книга „Поп Дошо”, с което общият брой на издадените му книги стана 82. Тази е седемнадесетата му стихосбирка и осемдесет и трета книга.

СЪДЪРЖАНИЕ

ДА ИЗБРОДИМ ЦВЕТНИТЕ СЪНИЩА НА ДЪГАТА	5
БЛАГОУХАННО ПЪСТРИЯТ БУКЕТ НА ВЕЧНИЯ ТВОРЕЦ	7
ПОЛЕТО	9
ЗА БЛЯСЪКА НА ПРЯСНОТО СЕНО	11
С ПРАЗНОТО СЪРЦЕ НА ЛЮБОВТА	12
НА ПРЪСТИ ЛУДОТО КРЪЩЕНИЕ	13
СЛОВА ОТ ДУМИ В СВЯТ КРЕЩАЩ	14
НЕБЕСНИТЕ ОЧИ НА ЛЮБОВТА	15
ЛЮБОВ ПОД МИГЛИТЕ ВАЛИ	16
ПАК НА ЗЕМЯТА ПОЕТ	17
ЗАВРЪЩАНЕ ЛЮБОВ	18
ИЗЧЕЗВАЩ ПОЯВИЛ СЕ ВИД	19
УМИРАЩО РОДЕНАТА ЛЮБОВ	20
НАЙ-БЪЛГАРСКАТА РЕКА НА ВЕЧНОСТТА	21
ПЕНСИОНИРАНЕ - ЗАСТИНАЛИЯТ ВИК ВЪВ ВЕЧНОСТТА	22
С ДЪХ НА ЗРЕЛИ СМОКИНИ	23
БАЛКАНЪТ	25
ДО ЛЮБОВТА ПРЕЗ ВЪРХОВЕ ИЗМАМНИ	27
НЕБЕ НА ЗЕМЯТА	28
НА ЛОЗЯТА ГОРДОСТ СВЯТА	29
КОПНЕЖ НА ДУША ЗАМЕЧТАНА	31
ДА БЪДЕ ВЕЧНО ДЕН	32
ПЕПЕЛ ОТ ДЪГА	33
ПРАШИНКАТА ЛЮБОВ	34
УТРО В СЪННАТА ГОРА	35
КЪМ ПОСЛЕДНАТА ГАРА В СЪРЦЕТО	37
НА ВИНОТО БЕЗКРАЯ	38
НА ЛОЗАТА БРЕГЪТ ПОДИР БУРИТЕ	39
МОРЕТО	41
ЗАВРЪЩАНЕ ПО ЛУННАТА ПЪТЕКА	43

БЕЗЗВУЧНИТЕ БЕЗДНИ НА ВЕЧНОСТТА	44
ДУХЪТ, ДУШАТА МИ ИЗПЛАКАЛ	45
МОРЕ ОБИЧАЩО ПРЕЛЯЛО	46
ПЕРСПЕКТИВИ	48
НА ВЪЛНИТЕ ЗА СТРАСТИТЕ	49
ШЕПОТ ОТ БРАНИ ЛОЗНИЦИ	50
ЗА СЛОВАТА В НЕБЕСАТА	51
ПО МАЙКА ИЗГОРА	52
ЗА МАЙЧИНИТЕ СКРИЛИ СЕ СЪЛЗИ	53
ЗИМНИЯТ СЪН НА ЗЕМЯТА	54
СВЕТЛИНА ОТ МРАК	55
ЗА ЛУННАТА ПЪТЕКА ВЪВ ЧОВКА	56
ЕСЕННО СЕЛО	57
МАМИНАТА НАЙ-ГОЛЯМА РАДОСТ	58
НАЙ-ЗАСЛУЖЕНАТА НИ НАГРАДА	59
УХАНИЕ КАТО ЗЕМЯТА	60
РАЗПЯТИЯ ВЪВ ПОЛЕТ	61
ГЛЪТКА НЕЗАБРАВА	62
В КАПКАТА НА БОГА	63
СЧУПЕНИ ДУШИ	64
МАГИСТРАЛНО МОМИЧЕ	65
КАПЧИЦИ ЛЮБОВ	67
ДОБРОТА – заглавие 1982 г.	68
НАШЕТО ПРЕКРАСНО НИЩО - заглавие днес	68
ТОДОР БИЛЧЕВ – ТВОРЧЕСКА БИОГРАФИЯ	71

Тодор Билчев

ПЕПЕЛ ОТ ДЪГА

Българска, първо издание

Редактор Габриела Цанева

Рецензент Надежда Александрова

ИЗДАТЕЛСТВО

gabriell-e-lit

<http://gabriell-e-lit.com>

e-mail: gabriell-e-lit@mail.bg

Формат 32/84/108

Обем 76 стр.

Предпечат

gabriell-e-lit

Печат

zape4at.com